

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa T. D.  
przeciwko L. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji w Z.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 29 czerwca 2016 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku  
z dnia 23 stycznia 2015 r., sygn. akt V ACa 328/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 stycznia 2015 r., opartej na obu podstawach przewidzianych w art. 398<sup>3</sup> § 1 k.p.c., pozwana L. Sp. z o.o. w likwidacji w Z. uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych, które przedstawiła w formie trzech pytań dotyczących odstąpienia od umowy na podstawie art. 394 k.c.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego

w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez stronę odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Skarżąca nieskutecznie powołała się na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania przewidzianą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Jej wykazanie wymaga sformułowania określonego problemu prawnego o charakterze abstrakcyjnym, powołania przepisów, które stanowiły źródło jego powstania, zaprezentowania juredycznej argumentacji przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych, a także świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, ponadto wskazania, dlaczego jest ono istotne (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 12 grudnia 2013 r., IV CSK 384/13, niepubl.).

Pozwana nie przedstawiła istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Postawione w skardze pytania stanowią jedynie przejaw wątpliwości skarżącej, a odpowiedź na te pytania nie nasyca poważnych trudności. Dwa pierwsze w istocie pokrywają się z zarzutami skargi. Trzecie z pytań wykracza poza ramy wyznaczone podstawami skargi, w granicach których Sąd Najwyższy władny jest rozpoznać skargę (art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c.), w ogóle zatem nie mogło skutecznie uzasadniać wniosku.

Dodatkowo, skarżąca, stawiając te kwestie, w znacznej mierze oparła się na własnej wersji stanu faktycznego, pomimo że Sąd Najwyższy jest związany podstawą faktyczną zaskarżonego orzeczenia (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.). Niezależnie od tego, w skardze brak wymaganej argumentacji prawnej przekonującej o tym, że w sprawie wystąpił istotny, abstrakcyjny problem prawny, którego wyjaśnienie budziłoby rzeczywiste, poważne wątpliwości, i wymagało analizy w ramach rozpoznania nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Nie stwierdziwszy przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.

aj